

משי א'וקנו
אני וסימא מתי
פרק 7

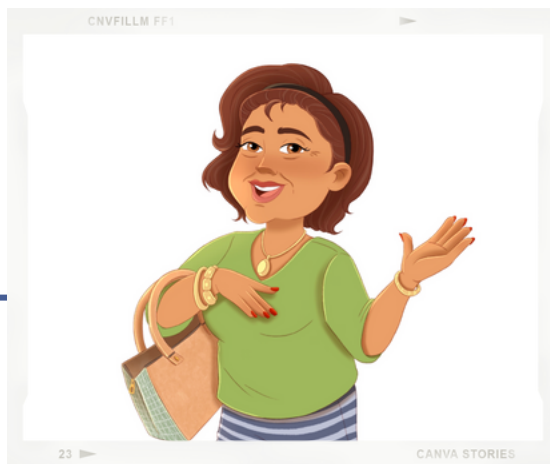

FOEMM_ART

הקצנה

קוראים לי מזוי, למה מזוי? על שם סבתא מזל.
 סבתא מזל ואני תמיד היינו יחד,
 בשמחות שלי היא חיבקה ונישקה אותי,
 ברגעים הקשים חיבקה אותי ועטפה אותי בחום ואהבה,
 המילים שלה והאמונה שלה טמונות בי.
 סבתא מזל היתה אישה מצחיקה מאוד,
 ויש לי אינספור חוויות איתה.
 לכן, יום אחד כשהיא ניפרדה ממני
 והשאירה בי חלל כל כך גדול,
 פשוט התחלתי לכתוב...
 מה בדיה בסיפורים, ומה אמת?
 אני אצטט את המשפט
 "שבכל צחוק יש גם קצת אמת".
 שתהיה לכם קריאה נעימה.

פיק 7 כשבוב חיים נסע לפי

ביום שישי בבוקר דוד חיים נכנס למטבח של סבתא מזל. שם היו כבר סיר קוסקוס וסיר מרק על הגז, ועוף בתנור (כל יום שישי סבתא הכינה עוף לדוד מבורך).

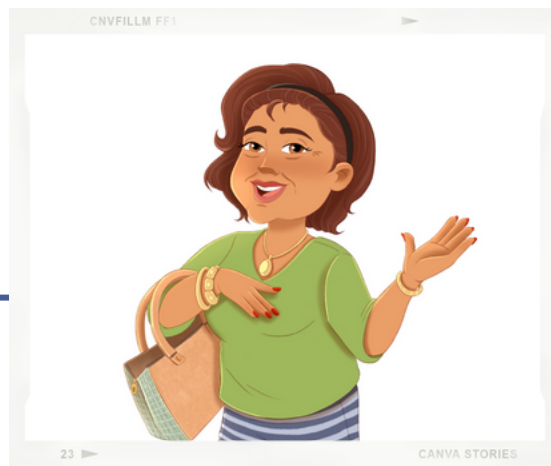
כשדוד חיים נכנס, סבתא הסתכלה עליו במבט של מה קרה? דוד חיים אמר לה בחשש עם חיוך מאוזן לאוזן: "ביום ראשון אני טס!" סיים את המשפט, וטס לחדרו.

סבתא טסה אחריו לחדר: "טס?! לאן אתה טס?"
"אני טס לעיר האורות", דוד חיים ענה.

"עיר האורות?" סבתא התפלאה, "בכל עיר יש אורות, אין צורך לטוס."

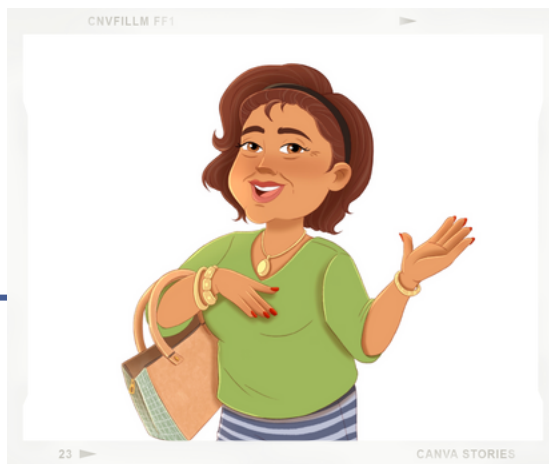
דוד חיים לא ויתר: "אני טס לפריז ביום ראשון בבוקר." וכך היה. ביום ראשון בבוקר נפרדתי מדוד חיים. היה לי עצוב, וידעתי שאתגעגע אליו מאוד.

סבתא מזל עמדה מחוץ לדלת עם דלי של מים. למה הדלי? כבר אמרתי לכם שסבתא מזל היתה קוסמת. היה לה קסם מיוחד: בכל פעם שמישהו נסע והיא רצתה שיחזור מהר, היתה שופכת אחריו דלי מים. תתפלאו לשמוע, אבל הקסם הזה תמיד עבד.

פיק 7 כשבזבז חיים נסע לפריז

פעם דודה שמחה הודיעה שהיא נוסעת לטיול לשבוע. סבתא מזל שפכה אחריה שני דליי מים, והיא חזרה אחרי שעה הביתה. עכשיו סבתא שפכה שני דליי מים: אחד אחרי דוד חיים, והשני נשפך על שאול השכן – כיוונים לא היו הצד החזק של סבתא. דוד חיים נסע לפריז, ואני וסבתא חזרנו הביתה. רציתי לעזור לה בבישולים, אבל היא היתה עצובה ולא רצתה יותר לעשות קסמים. אחרי כמה ימים קיבלתי גלויה מדוד חיים, עם תמונה יפה של מגדל אייפל. דוד חיים כתב לי שהוא אוהב ומתגעגע, ושקנה לי בובה שיש לה שתי צמות חומות ושמלה ארוכה בצבע תכלת. דוד חיים חזר אחרי שבועיים – הקסם של סבתא עבד, כי הוא תכנן לנסוע לשנתיים. סבתא חיכתה לו בבית, וברגע שניכנס זרקה עליו סוכריות בכל הגדלים והצבעים. הוא נתן לי את הבובה שקנה לי בפריז, ואני התאהבתי בה מהרגע הראשון שראיתי אותה. היא היתה עדינה ויפה.

פיק 7 כשבזז חיים נסע לפיז

בכל לילה לפני השינה הייתי מספרת לה על היום שעבר עלי, על הדברים הטובים שקרו לי, על מחשבות שחשבתי ועל משאלות שהייתי רוצה שיתגשמו.

יום אחד הבובה נעלמה. זו היתה פשוט תעלומה. בכיתי בלי הפסקה. סבתא אמרה לי שזה לא הזמן לבכות, זה הזמן לחפש ולחשוב היכן הייתי עם הבובה ואיפה יכולתי להניח אותה. חיפשתי בארון, חיפשתי בתיק, במקרר, בספרייה, בסלון – ואין בובה. היא פשוט נעלמה. לפתע נכנס לבית של סבתא הכלב של דודה עליזה, ובעקבותיו החתולה. הם קפצו משמחה. לא הבנתי על מה המהומה. כשיצאו לחצר עקבתי אחריהם. הם נעמדו מאחורי המחסן, ושם ראיתי את השמיכה הישנה של סבתא וחמישה גורי כלבים קטנים. ובצד – גם את הבובה שלי.

שמחתי נורא גם בשביל הכלב של עליזה שעכשיו הוא אבא לחמישה גורים, וגם בשבילי, שמצאתי את הבובה. הבובה שלי מפריז.